

GYÉMÁNTHERCEGNŐ

RÉSZLET

Egy tenyér ragadta meg a derekát, egyik keze beszorult a teste és a férfi karja közé, aki szorosan tartotta. Alkohol bűze csapta meg az orrát, izmai megfeszültek, ahogy a férfi közelebb rántotta magához.

- Szabad egy táncra? - kérdezte az ismeretlen. Érdes hangja akadozott az alkoholtól. Durván megragadta a lány szabad karját is. A férfi hátulról közeledni próbált hozzá, erősen taszigálni kezdte a sötét utcák felé. Még hogy táncolni akar! Ashlea már készült arra, hogy ellökje magától és kést rántson, ám valaki megelőzte és letépte róla támadóját. Ash megdöbben, mikor felismerte kiszabadítóját. Lágyan elmosolyodott.

- Kotródj innen - vetette oda megmentője a részegnek, majd a mulatozók felé kísért a lányt
- Jól van? - kérdezte Ashleát.

- Igen. Köszönöm. Nem gondoltam volna, hogy valaha találkozni fogunk a kocsmán kívül, főleg nem itt - jegyezte meg Ashlea, miközben alaposabban végigmérte az ifjút, aki a kezét nyújtva felkérte őt egy táncra. Az ifjú elmosolyodott, mikor a lány, kételkedve ugyan, de elfogadta - Követett minket? Követte a nyomainkat?

- Most már értem! A patanyomokat az önök lovai hagyták? - viccelődött az ifjú - Nem is tudtam!

A nyakláncra tévedt a pillantása, oldalra billentette a fejét.

- Talán a kedvesével van? - tudakolta. Kék szemével a lány arcát pásztázta. Ugyanolyan merev volt a tartása, mint a fogadóban, de hangja lágyabban és nyugodtabban csengett. Itt nem tartott attól, hogy bárki is felismerné.

„Tényleg orgyilkos lehet.”

- Nem. Nincs kedvesem. Egy nagyon közeli barátommal érkeztem - ujjjaival végigsimította újdonsült nyakláncát. Még, hogy Grian a kedvese! Kedvelte, mint egy családtagot, de el sem tudta képzelni, hogy több legyen köztük.

- Ashlea, így hívják, ugye? Hallottam, hogy így szólították.

A lány tétován bólintott.

- Micsoda véletlen! - folytatta a fiú - A menekült hercegnővel egy néven osztoznak.

- Gyakori név - ennyit válaszolt. Nem kapta el a tekintetét, nehogy feltűnést keltsen - Önt, hogy szólíthatom? A kocsmában lévő idegen férfi nem hiszem, hogy a legideálisabb megszólítás.

Az ifjú elmosolyodott. Szeme rakoncátlanul csillogott, miközben tánc közben megforgatta a lányt. Csuklyája most is eltakarta arcát, de a fáklyák erősebb fényt adtak, mint a fogadóban. A lány megláthatta éles vonásait, hegyes orrát.

„ Túlságosan jóképű egy halandóhoz képest.”

Mégis valószínűtlennek tartotta, hogy tünde vagy lovas legyen. Grian és a nagyanyja rögtön jelezték volna, ha az. Sötét elf sem lehetett, mert bőre napbarnított, nem szurokfekete. Termetéből adódóan a törpökhöz és golgokhoz való kapcsolatát is elvetette. Tehát, kizárásos alapon ember volt.

- Én vagyok a százarcú, ki ezer nevet vett fel. Maga a Végtelen megkoronázatlan hercege. De hívjon csak Vadásznak.

Ashlea elhúzta a száját. Szeme ismét megakadt Vadász különleges nyakláncán, ám ezúttal kiemelte az inge alól, hogy jobban szemügyre vehesse.

Hátralépett, eltaszította magát a fiútól. Szíve hevesen dobogott.

- Utazó vagy! - kiáltott fel. Vadász visszarántotta magához, folytatva a táncot. Egyik kezével betapasztotta a lány száját. Néhányan feléjük fordultak.

- Ne ilyen hangosan! Egyébként nem tudom, miről beszélsz - ám a hercegnőt nem lehetett megtéveszteni, ismerte az ilyen láncokat. Tudta mire való.

- Ez egy nyers aurakvarc medál - fogta vissza hangját - Ilyet csak az Utazók hordhatnak. Mindenki mást felemésztene az energiájuk. Ennek az apró kőnek a segítségével képesek új kapukat nyitni, ha nincs a közelükben régi.

- Ejtsük a témát, Ashlea - mormogta az ifjú a fülébe, ismét megpörgette a lányt - majd visszatérünk rá, ha kevesebb lesz körülöttünk a figyelő szempár.

- Ezt ígéretnek veszem - válaszolta Vadásznak a szemébe nézve.

Ha Vadász valóban Utazó, veszélyesebb, mint gondolta. Kevés Utazó maradt a világában, mióta a fontosabb kapuk bezáródtak. Csupán Sohavolta ajtai maradtak és néhány kisebb a Birodalom területén. Mind messze a Fővárostól.

A következő percekben némán táncoltak. Nem beszéltek, hagyták, hogy a zene beszéljen helyettük. Tánc után sétálni indultak. Amint kijöttek az embertömegből Vadász hátravetette csuklyáját teljesen felfedve arcát. Lassan távolabb kerültek a mulatságtól, alig hallatszódott a zene. A csillagképek élesen kirajzolódtak az égen. A hold fényes ragyogása vonta be az utcát. Nem hagyott sötéten egyetlen foltot sem. Itt már nem voltak világító fáklyák. Vadász, Ashlea mellett sétált, tisztas távolságot tartva kettejük között. A lány kezét törének közelében tartotta, amennyiben az ifjú ellensége lenne.

- Meddig maradsz Kliriengben? - tudakolta Ash.

- Még egy hétig. Utána tovább állok. Délre megyek.

„ Merre vagy?” szólalt meg Grian aggódalmas hangja a fejében.

„ Az egyik kisutcában” válaszolta rögvest a hercegnő.

„ Gyere vissza a táncolókhöz. Fegyveresek érkeztek. Nem bóklászatsz egyedül, te is tudod!” utasította Grian.

„ Nem vagyok egyedül.”

„ Akkor végképp gyere vissza!” Ashlea fújtatott és felnézett az égre, majd Vadászra emelte aranybarna tekintetét.

- Mennem kell - közölte egyszerűen. Vadász nem kérdezett semmit, csupán megfogta a kezét, lágy csókot lehelt kézfejére. Egyetlen fenyegető mozdulatot sem tett.

- Akkor a mielőbbi viszontlátásra Ashlea.

A hercegnő hátat fordított, elindult. Magán érezte a tekintetét. Szinte lyukat fúrt a hátába. Eszébe jutottak nagyanja szavai, így pár méter után visszafordult.

- Katona vagy?

Vadászt megdöbbenette a váratlan kérdés. Próbálta leplezni megdöbbenését, de homloka mégis ráncba szaladt.

- Valaha az voltam, ám manapság inkább vadászni szoktam és Utazni - barna hajába túrva kacsintott.

Sötét gondolatok kavargtak Ashlea elméjében, mikor ismét elindult.

- Mire vadászol? - fordult meg másodszorra is, de Vadász már nem állt ott. A legközelebbi utca jó tízlépésnyire volt tőlük, túl távol, hogy odaérjen ilyen rövid idő alatt. Egyszerűen eltűnt. Porrá lett. De Ashlea úgy érezte, mintha a szél a választ sodorta volna felé.

Emberekre...

Ettől kirázta a hideg.

Hazafelé vágatva egy kis falun haladt keresztül. Koszos rongyokba öltözött gyerekek verekedtek a poros földön néhány falatnyi szárított lepényért. Por kavargott körülöttük, ahogy hemperegtek. Ashlea lenézett rájuk, ahogy lova hátán elhaladt mellettük. Sokan kinéztek házaikból a paták dobogását hallva. Ők sem voltak tisztábbak a gyerekeknél. Minden ház előtt ellovagolva bűz csapta meg az orrát, a falu közepén lévő kút alján már biztosan nem víz volt legalábbis nem olyan, amiből a lány szívesen ivott volna.

Kezét fegyverének markolatán tartotta, nem bízott az itteni emberekben, de sok időt vesztett volna azzal, ha jó nagy távolságban kikerüli a falut.

- Kicsi lány, szép hosszú hajú! - krákgta egy nő a legutolsó ház árnyékából. Hiányzott a bal szemöldöke, azt a szemét szorosan lehunyva tartotta, míg másik olyan kék volt, hogy az már inkább fehérnek mondható. Ősz haját néhol barnára színezte a por, tollak, apró gallyak és csontok meredtek ki madárfészekre emlékeztető hajkoronájából - Gyere közelebb és csontokból jósolok neked! Ne menj el, kicsi lány add a véred, hogy megmondjam a jövődet! - foghíjasan mosolygott - Látom a halálotat kicsi lány, szép arany szemű! Alig pár éven belül esedékes, ha érdekel a befejezés jöjj csak ide, közelebb. Vagy mesélek én a szerelmedről, egy magas ifjúról kinek szeme akár a Sèär tenger!

Ashlea oldalvást rásandított, végigmérte a nőt. A hölgy látta feltámadt érdeklődését. Kihúzta magát a kis széken, amin ücsörgött, hajából kivett pár csontocskát.

- Vagy esetleg a férfiről, ki pávaként változtatja haját? Esetleg nevezzem... tündének? - Ashlea megállásra készítette lovát. Az állat toporgott alatta, ahogy lovasa felsőtestével az ijesztő nő felé fordult.

- Nem tudom, kikről beszél - felelte nyugodtan - Se a Sèär szemű ifjúról se a tündéről nem hallottam.

A nő felkacagott, a fejét rázta. Ráncos arca mosolyra húzódott és valami ragacsos dolgot tömött a szájába. Kiszáradt nyelvével végignyalta száját, fél szemével meredten bámulta a lányt.

- Aranyszemű kicsi lány, a végzetébe rohangál - motyogta. Nagyra nyitotta száját és felvihogott. Előre hátra dülöngélt a helyén továbbra is azt a ragacsos valamit rágcsálva - Sèär fiú, tünde lány. Téged, te aranyszemű lány még sok támadás vár.

Hatalmas kő esett le a szívéről, mikor maga mögött hagyta a várost. Az a nő felkeltette a kíváncsiságát. Grian az egyetlen tünde, akit ismert. Nem tudta ki lehet az a bizonyos Sèär szemű fiú sem, mégsem tűnt a nő szélhámosnak. Volt valami a tekintetében, ami miatt Ashlea úgy érezte a nő szavai mögött igazság lapul.

Sebesebb vágótára ösztökélte lovát, a távoli zöld fák felé irányította. Az erdőbe érve, Ashleának le kellett szállnia lováról, mert a fák ágai túl sűrűn nőttek össze. A levelek eltakarták és megszűrték a fényt, így minél beljebb merészkedett annál sötétebb lett. Megtorpant, amikor megérezte, valaki követi. Az idős nőre gyanakodott, hátranézett a válla felett. Fejét jobbra-balra kapkodta. Valami elszáguldott látóterének szegletében, felröppentek a levelek, ahol elfutott. Másodpercek múlva a túloldalon suhantak el.

Lova váratlanul felágaskodott, elvágtatott a lány mellett. Ash utána kiáltott és már nyúlt mágiája után, hogy megtudja, ki van a nyomukban, de a lova alig tett meg néhány lépést egyszerűen lángra lobbant. Ash mágiájával próbálta eloltani, ám hű társát keserves nyerítések közepette, másodpercek alatt felemésztette a tűz. Ashlea odasietett lovához, de mire letérdelt mellé az állatból csupán hamu maradt.

A lány megpördült és támadóállásba helyezkedett. Az ismeretlen férfi egy bizonytalan lépést tett Ashlea felé. Érezte a sötét aurát, az örült elmét. Látóterének szegletében egy feketébe öltözött alak jelent meg. Más volt, mint a halandók és nem tartozott a sötét elfekhez, de a Birodalomban élő hét nép egyikéhez sem.

„Ő lehet a démon, aki a világok között Utazott” villant eszébe.

A démon hollófekete haját és szurokszerű szemeit leszámítva, úgy nézett ki, mint egy ember. Tekintetéből áradó zabolátlan erő láthatóvá tette valódi természetét. Pupillája körül egy vékony sáv vérvörösen izzott. Alaposan végigmérte a lányt. Ajkai közül előbukkant villás nyelve, s halkan sziszegett. Egy cseppet sem hasonlított sem egy kígyóra sem egy gyíkra. Sőt még a sárkányokra sem. Inkább emlékeztetett egy gonosz, gyilkos malacra, mintsem egy valódi ragadozóra. Valószínűleg ez tette igazán félelmetessé.

Ashlea összesűrítve a levegőt, pajzsot képzett maga körül, ami visszavetette a démon. Vagyis vissza kellett volna vetnie, ám a férfi egy lépést sem hátrált. A haja sem rezdült. Egy láthatatlan erő egy fának taszította Asht, egész testét nekipréselte a növénynek, meg sem bírt mozdulni. Éles, tűhegyes karmok kapartak végig a tudatát védő vastag falon, majd a karmok belefúródtak a kövekbe, ezzel fejfájást okozva neki. Összerezcent, ahogy a démon megpróbált betörni elméjébe, de tulajdonképpen nem is akart igazán betörni, inkább csak ellenőrizte annak felépítését, kereste gyenge pontjait.

A hercegnő szabadjára eresztette mágiáját, próbálta kizökkenteni, de a démon még csak ki sem billent az egyensúlyából. Felkacagott és még erősebben a fához préselte. Egyetlen ujját sem mozdította, egy lépésnyi távolságban állt meg tőle, majd közelebb hajolt hozzá, megszagolta a bőrét. Szeme szinte ragyogott, miközben magába lélegezte Ashlea illatát, a lány szeme is fényleni kezdett. A démon fokozatosan szívta el az erejét. Ashlea mágiája, pedig válaszolt neki. Szinte már dalolva nyitotta meg a gátakat, szabad utat engedett erejének forrásához.

- A mágiád erős - jegyezte meg a démon. Hangja érces volt, teljesen érzelemmentes - Mekkora pusztításra lehetnél képes, ha nem fognád vissza magad. Ha szabadjára eresztenéd a benned lévő erőt! Boszorkány vagy, de jóval erősebb a társaidnál. Mintha te lennél, minden boszorkány erejének birtokosa. Ez egyszerűen lenyűgöző.

Furcsa sziszegéssel ejtette ki a szavakat. Hátra simította Ash egyik elszabadult tincset, az arcát is megcirógatta. Kérges bőre pikkelyek érintésére emlékeztette a lányt.

- A királyom mindent megadna neked, amit csak kérnél. A lábaid elé helyezné a világot. Tudod hány évig kutatott utánad? Most végre, hogy rád talált örülne, ha csatlakoznál hozzá. Meg kell említenem, hogy Murtagh úrfi is nagyon boldog lenne, ha átállnál. Olyan könnyedén pusztítanak el a Lázadást, mintha csak egy zavaró bogár lenne.

- Miért örülne? - értetlenkedett Ash. Nehezen vette a levegőt.

- A nép, hozzád hűséges. Ha te kerülnél trónra a királyom után, a népek megbékélnének. Nem halna meg több ártatlan. Ezzel nem csak királyom, de a saját dolgodat is megkönnyítenéd.

- Zarif mindenkit el akar pusztítani. Ha utána átveszem a Birodalmat, nem lesz ember, akit irányíthatok. Ha Zarif végezni akar mind az öt néppel - mert gondolom a sötét elfeket és a golgokat nem akarja bántani -, akkor már nem mindegy, hogy az emberek csatában halnak meg vagy az akasztófán végzik? Szerintem inkább kard által vesszenek, mint egy olyan bűn miatt, amit nem is ők követtek el.

Ashlea minden erejét összeszedte. Eltaszította magától a férfit, tűz égett ujjai között, szemében a mágia öltött alakot, de ellenfele csak felkacagott és egy legyintéssel félresöpörte hatalmát.

- Ennél erősebb vagy hercegnő, hiszen boszorkányok vére csörgedezik az ereidben! Mutasd meg mire vagy képes! Mi lakozik a felszín alatt.